क्षमी दाता गुणग्राही स्वामी दुःखेन लभ्यते ।

राजाह । अस्त्येवमपि ।

शुचिर्दक्षोऽनुरक्तश्च मन्ये भृत्योऽपि दुर्लभः ॥ १३८ ॥

सारसः । देव अन्यच्च शृणु ।

5 यदि समरमपास्य नास्ति मृत्योर्भयमिति युक्तमितोऽन्यतः प्रयातुं ।

अथ मरणमवश्यमेव जन्तोः किमिति मुधा मलिनं यशः क्रियेत ॥ १३९ ॥

अन्यच्च । भवेऽस्मिन् पवनोद्भ्रान्तवीचिविभ्रमभंगुरे ।

जायते पुण्ययोगेन परार्थे जीवितव्ययः ॥ १४० ॥

त्वं च देव स्वामी सर्वदा रक्षणीयः ।

10 यतः । प्रकृतिः स्वामिना त्यक्ता समृद्धापि न जीवति ।

अपि धन्वन्तरिर्वैद्यः किं करोति गतायुषि ॥ १४१ ॥

तथा हि । नरेश्वरे जगत् सर्वं निमीलति निमीलति ।

सूर्योदय इवाम्भोजं तत्प्रबोधे प्रबुध्यते ॥ १४२ ॥

अपि च । स्वाम्यमात्यश्च राष्ट्रं च दुर्गं कोषो बलं सुहृत् ।

15 राज्याङ्गानि प्रकृतयः पौराणां श्रेणयोऽपि च ॥ १४३ ॥

अत्रापि प्रधानाङ्गं राजा । अथ कुक्कुटेनागत्य राजहंसस्य शरीरे नखमुखाघातः कृतः । ततः सत्वरमुपसृत्य सारसेन स्वदेहान्तरितो राजा । अनन्तरं कुक्कुटनखमुखप्रहारैर्जर्जरीकृतेन सारसेन स्वाङ्गेनाछाद्य राजा जले क्षिप्तः । कुक्कुटः सेनापतेरपि चञ्चुप्रहारेण व्यापादितः । पश्चाद्बहुभिः पक्षिभिः संभूय

20 सारसो व्यापादितः । अथ चित्रवर्णो राजा दुर्गं प्रविश्य तदवस्थितद्रव्यं ग्राहयित्वा वन्दिभिर्जयशब्देनानन्दितः स्वस्कन्धावारं जगाम ।